

Mesa

Primljeno:	05.03.2026	
Klasifikacijska oznaka	Org jed	
UPII-008-07/25-01/710	01	
Urudžbeni broj	Pril	Vrij
00-01-26-22		

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-7/2026-7
REPUBLIKA HRVATSKA
DARUVARSKA ŽUPANIJA
OPĆINA PAKOŠTANE
STATVNI UPRAVNI ODJEL-PAKOŠTANE

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Pril	11-03-26	
Klasifikacijska oznaka	Org jed.	
008-01/25-01/02		
Urudžbeni broj	Pril	Vrij
26-14		

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i Željke Zrilić Ježek, članica vijeća te sudske savjetnice Marte Srake, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Kristiana Šarića, Kralja Dmitra Zvonimira 8, Vrana, Pakoštane, protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 4. ožujka 2026.

presudio je

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

- Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Općine Pakoštane, klasa: 008-01/25-01/2, urbroj: 2198-18-02-25-05 od 22. srpnja 2025., kao neosnovana.
- Navedenim prvostupanjskim rješenjem Općine Pakoštane odbijen je zahtjev tužitelja za pristup informacijama od 3. i 4. srpnja 2025. kojim je tužitelj zatražio dostavu cjelokupne dokumentacije vezane uz nabavu Općine Pakoštane za razdoblje od 1. svibnja 2021. do 1. svibnja 2025., temeljem članka 23. stavka 6. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama iz razloga jer prvostupanjsko tijelo smatra da tužitelj zloupotrebljava pravo na pristup informacijama.
- Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da nije tražio izradu novih informacija, analiza ili izvještaja, već dostavu postojeće dokumentacije koja mora postojati ako se javna sredstva troše zakonito (računi, ugovori, narudžbenice, evidencije, izvodi). Sama činjenica da se tražena dokumentacija nalazi u više zapisa, datoteka ili evidencija ne može se smatrati stvaranjem nove informacije u smislu Zakona, već predstavlja uobičajeni način vođenja dokumentacije u tijelima javne vlasti. Nadalje, ističe da iako Povjerenik u osporavanom rješenju navodi određene procjene o opsegu dokumentacije, uključujući navode da dokumentacija po pojedinom postupku jednostavne nabave u pravilu ne prelazi desetak dokumenata te da su bankovni izvodi digitalno dostupni, iz takvih navoda proizlazi upravo suprotan zaključak od onoga koji je Povjerenik donio. Naime, navedene okolnosti potvrđuju da se radi o postojećoj, digitalno dostupnoj dokumentaciji, čija dostava ne može predstavljati nesrazmjerno administrativno opterećenje za tijelo javne vlasti, osobito imajući u vidu višegodišnje

razdoblje na koje se zahtjev odnosi te očiti javni interes za transparentnost trošenja javnih sredstava. Unatoč tome, tuženik nije proveo stvarni test razmjernosti, već je prihvatio paušalne navode tijela javne vlasti, čime je pogrešno primijenio materijalno pravo. Napominje da u konkretnom slučaju tuženik nije razmotrio mogućnost djelomičnog ili faznog pristupa informacijama (primjerice po godinama ili vrstama dokumenata), niti je razmotrio mogućnost anonimizacije osobnih podataka, već je potpuno odbijanje zahtjeva primijenio kao krajnju mjeru, bez obrazloženja zašto blaže mjere ne bi bile dovoljne. Tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji njegovu tužbu i poništi osporavano rješenje tuženika uz obvezu pravilne primjene Zakona o pravu na pristup informacijama.

4. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da prigovori iz tužbe nisu osnovani te ostaje kod pobijanog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja i predlaže dokaze iz spisa predmeta. Vezano za tužbene navode da tužitelj nije tražio izradu novih informacija, već dostavu postojeće dokumentacije koju tijelo javne vlasti posjeduje, napominje se kako i u prvostupanjskom i u drugostupanjskom postupku je utvrđeno da prvostupanjsko tijelo posjeduje tražene informacije, međutim da se radi o obimnoj dokumentaciji koja je zatražena predmetnim zahtjevom. Na temelju utvrđenog činjeničnog stanja tuženik je utvrdio da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti za primjenu odredbe članka 23. stavka 6. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama koja se odnosi na zlouporabu. Ističe da je neosnovan navod tužitelja da je trebalo provesti test razmjernosti javnog interesa prije donošenja odluke o žalbi s obzirom na to da se odredba o dužnosti provođenja testa razmjernosti javnog interesa iz članka 16. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama ne primjenjuje u slučaju primjene odredbe članka 23. stavka 6. točke 5. istog Zakona, odnosno u slučaju kada se odbija zahtjev za pristup informacijama zbog zlouporabe. Napominje da Zakon o pravu na pristup informacijama ne poznaje mogućnost faznog pristupa informacijama, naime informacije su dostupne kada se omogućava pristup istima, odnosno informacije nisu dostupne kada se rješenjem odbija zahtjev za pristup informacijama zbog zaštite određenog zaštićenog interesa, dok u pogledu pozivanja na anonimizaciju napominje da u žalbenom postupku kod utvrđivanja je li došlo do zlouporabe prava nije razmatrana dostupnost odnosno nedostupnost samih informacija, već se utvrđivalo da li se tužitelj u konkretnom slučaju koristio zakonskim pravom na način koji dovodi do opterećivanja rada redovnog funkcioniranja tijela javne vlasti te je u drugostupanjskom postupku utvrđeno da se u konkretnom slučaju radi o zlouporabi prava od strane tužitelja. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev.

5. Tužitelj je dostavio očitovanje na odgovor tuženika na tužbu u kojem je naveo da ostaje kod navoda tužbe jer u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za primjenu instituta zlouporabe prava. Smatra da se navodno prekomjerno opterećenje rada tijela javne vlasti temelji na pretpostavkama, a ne na stvarnoj analizi pa nije moguće zaključiti da bi postupanje po zahtjevu predstavljalo neproporcionalno opterećenje rada tijela javne vlasti. Ukazuje da je tvrdnja tuženika kako Zakon o pravu na pristup informacijama ne poznaje mogućnost faznog pristupa preusko i formalističko tumačenje Zakona jer Zakon izričito poznaje institut djelomičnog pristupa informacijama, kao i različite načine ostvarivanja prava (uvid, preslika, elektronički oblik). Napominje da se njegov zahtjev odnosi na trošenje javnih sredstava u postupcima jednostavne nabave kroz višegodišnje razdoblje što po svojoj prirodi predstavlja informacije od izraženog javnog interesa. Smatra da navodi tuženika iz odgovora na tužbu ne otklanjaju razloge nezakonitosti osporenog rješenja te predlaže da Sud usvoji tužbu i odluči u skladu s tužbenim zahtjevom.

6. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke kao i očitovanje stranaka tijekom upravnosudskog postupka te na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24.), utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja tuženika u granicama tužbenog zahtjeva iz tužbe, ovaj Sud nalazi da time što je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja tijela prvog stupnja u predmetnom postupku, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pri čemu ovaj Sud u cijelosti prihvaća razloge koje je za svoju odluku dao tuženik u obrazloženju osporenog rješenja i u odgovoru na tužbu, budući da su razlozi utemeljeni na podacima koji se nalaze u spisu predmeta te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, dok povrede pravila postupka ovaj Sud nije našao.

8. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj dostavio Jedinstvenom upravnom odjelu Općine Pakoštane – službeniku iz informiranje, zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama kod Općine Pakoštane kojim zahtjeva dostavu cjelokupne dokumentacije vezane uz nabavu Općine Pakoštane za razdoblje od 1. svibnja 2021. do 1. svibnja 2025. godine i to sve narudžbenice, sve upite i ponude pristigle na natječaje, svu korespondenciju (e-mailove) s adresama na kojima su upiti za ponude slani, izvode računa Općine Pakoštane i sve troškovnike, procijenjene vrijednosti nabava, ugovore, zapisnike, odluke i ostalu dokumentaciju vezanu uz provedbu jednostavnih nabava i narudžbenica.

9. Razmatrajući sadržaj tužbe i odgovora na tužbu, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje tuženika ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga navedenih u tužbi. Naime, prema ocjeni ovoga Suda tuženik je svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom u rješenju navedenih odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama osnovano zaključio da žalba tužitelja protiv rješenja tijela prvog stupnja nije osnovana. Tuženik je pri tome dao detaljnu i jasnu analizu činjenične i pravne situacije te naveo razloge kojima se rukovodio zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su isti utemeljeni na pravilnoj primjeni provedenih dokaza u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba materijalnog prava.

10. Prema odredbi članka 23. stavka 6. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 25/13., 85/15. i 69/22.) propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

11. Prema ocjeni ovoga Suda tuženik je u žalbenom postupku pravilno utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednom zahtjevu tužitelja i da se istim traže informacije koje se odnose u većini na raspolaganje javnim sredstvima, međutim utvrđeno je da je tužitelj jednim zahtjevom zatražio veliku količinu informacija i da je njegovo traženje, neovisno o tome što je ograničeno na period od četiri godine, u velikom dijelu neodređeno jer u zahtjevu koristi izraze "sve", "svu" i "svih" kada traži sve narudžbenice, sve upite i ponude, svu e-mail korespondenciju vezanu uz jednostavnu nabavu, izvode svih službenih bankovnih računa, sve troškovnike, procijenjene vrijednosti nabave, ugovore, zapisnike i ostalu dokumentaciju vezanu uz postupke jednostavne nabave i narudžbenica. Stoga je pravilno utvrđeno da se radi o obimnom zahtjevu tužitelja, a kako se to i navodi u osporenom rješenju, a pored toga tuženik

osnovano upućuje i na praksu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske da korištenje termina "sve" ukazuje na zlouporabu prava na pristup informacijama.

12. Dakle, u provedenom postupku je utvrđeno da bi udovoljavanjem postavljenom zahtjevu tužitelja došlo do neproporcionalnog i neopravdanog opterećivanja rada i funkcioniranja prvostupanjskog tijela te da je utvrđenje zlouporabe prava u konkretnom slučaju nužna mjera kako bi se zaštitilo prvostupanjsko tijelo od zahtjeva tužitelja koji ne postupa s ciljem pribavljanja informacija od javnog značaja pa je stoga pravilno ocjenjeno zakonitim rješenje tijela prvog stupnja i utvrđeno da isto sadrži valjane razloge za primjenu članka 23. stavka 6. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama.

13. U pogledu prigovora tužitelja da je tuženik bio dužan provesti test razmjernosti i javnog interesa prije donošenja odluke o žalbi ovaj Sud nalazi neosnovanim jer se odredba o dužnosti provođenja testa razmjernosti i javnog interesa iz članka 16. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama ne primjenjuje u slučaju primjene odredbe članka 23. stavka 6. točke 5. istog Zakona, odnosno u slučaju kada se odbija zahtjev za pristup informacijama zbog zlouporabe.

14. Dakle, kako je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo iscrpno obrazložene razloge, a imajuću na umu da tužitelj u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi protiv rješenja tijela prvog stupnja, to ovaj Sud nije našao osnove rješenja tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drugačije tumači, dajući ustvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje u ovoj upravnoj stvari.

15. Trebalo je stoga na temelju odredbe članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 4. ožujka 2026.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković

Dokument je elektronički potpisan:
Boris Marković

Vrijeme potpisivanja:
05-03-2026
09:29:39

DN
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#OC1156415448522D3133363133333630303638
OU=Signature
S=Marković
G=Boris
CN=Boris Marković

Broj zapisa: 9-30884-38c5d

Kontrolni broj: 0a9c6-18ebf-7f1af

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Boris Marković, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.